

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κί' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσκα κί' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κί' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὁσὰς Ἐπαρχίας, — καὶ ὁσὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ἑμὸς μῆθ — δεκαπέντε καὶ ὁσὸ χροί.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνονται ποτέ,
κί' ὅσα φύλλα κί' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κί' ὅσπε θέλω νταραβέι — μὴ κανένα κανονίση.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὰς ὁσὶν φέρουν τὴν ἀντάρα — κί' ὁ Ρωμηὸς μὰς μιά δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσι ἐννιά,
ὁσὸς βουλευτὰς σαποῦνι καὶ σιουγιά.

Διακόσκα ἑβδομήντα κί' ἄλλα ἐννιά συνάμα
εἰς τὴν Βουλὴν μεγάλων καὶ φοικαλέον δράμα.

Χαιρετῶμεν τὴν Βουλὴν μ' ἐνθουσιασμὸν πολλόν.

Τῶν Ἐκατὸν Πενήντα Βουλὴ μεγάλη χαίρει...,
τρισένηδοξοι καὶ πάλιν ἀνέτειλαν ἡμέραι.
Θ' ἀφήτης ἀναμνήσεις ἐκ τῶν ἠραιότερων,
κί' ὁ τώρα σὲ δοξάζουν κί' οἱ μέλλοντες καιροί...
χαίρει Βουλὴ Ἁγία τῶν σεδατῶν πατέρων,
κοπρῶν, οὐροβοχίτων, ταβέρνα τοῦ Ψυρή.

Χαίρει τοῦ ἔθνους φάρε καὶ ἄστυον λεπρῶν,
ἀγχοῖρι ποῦ γαϊδάροι σοφὰς γκαρίζου γνῶμας,
τῶν Ἐκατὸν Πενήντα περίκλυτοι κοπρῶν,
ποῦ ὁ καθεὶς κενόνει τῆς γλώσσας του τὰ βρώμας.
Χαίρει βωμῆ τοῦ ἔθνους καὶ πλῆθοκαφρανεῖ,
ποῦ φάλλει ὁ καθένας ἑδικὸ του ἀμανεῖ.

Χαίρει χρυσὴ καλαίστρα πεινῶντων καὶ χορτάτων,
ποῦ ἀγρία μυκῶνται τοσοῦτοι ταυροῦχοι,
κί' ἀφρίζουν ἀπὸ λύσσαν καὶ σπρίζουν τάντερά των
μὴν πέση ἐκ τῆς πείνης τὸ ἄβερο των στομάχι.
Χαίρει, Ναὲ κί' Ἐστία καὶ μάνδρα Καννιῶλων,
ποῦ βράσκουν τόσα ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Χαίρει ὁποῦ φυλάττουν τὰς πόλεις σου ραβδουχοὶ
μὲ φαιρισμένη κάπα καὶ μὲ μισὸ τσαροῦχι.
Χαίρει ποῦ ρητοροῦσιν οἱ ρήτορες σου εἰσι
μὲ ρόπαλα, μὲ ζόλα, μὲ κάμα καὶ πιστόλι,
καὶ γίνεται ὁ ἔνας κί' ὁ ἄλλος μακελάρης
κί' ἀντάρτης Ροβεσπιέρου ὁ κάθε κτερινιάρης.

Χαίρει ποῦ τὰ σκαμνιά σου τὰ ἔκαμαν ταμπούρια
κί' οἱ βουλευταὶ κρυμμένοι φορᾶν τὰ κουμπούρια.
Χαίρει ποῦ κάθε μύξης ἐβγήκε κουβαρντάς
κί' ἀπίνει ἀπ' ἔμπρός του κί' ὀπίσω του βροντάς,
χαίρει ποῦ ροβιτσιάρης δὲν φαίνεται κανεὶς,
χαίρει ποῦ κοκκινίζει κί' αὐτὸς ὁ Λεμονῆς.

Χαίρει Βουλὴ Ἁγία μὲ τάγιον σοῦ Βήμα,
ποῦ εἰς καμρίαν μάχην αἰρατῆρας ἐσπέρας
τῶν Ἐκατὸν Πενήντα θά γίνης μαθρον μνημα,
ἢ δὲ πατρίς, θρηνοῦσα τοὺς προσηφιλεις πατέρας,
θὰ τοὺς ραντίσῃ δλοῦς ἐν ἑρᾷ σπητῇ
μὲ ὅσα οὐρα ἔχει τῆς Ἀτυκῆς ἡ γῆ.

